

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΟΙ ΨΑΛΜΟΙ ΚΑΙ ΑΓΙΟΝ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Όπως έχει καταγραφεί στη μακράιωνη παράδοση φιλολογική και θεολογική των κειμένων της ΑΓ εξέχουσα θέση κατέχουν οι ψαλμοί και ασφαλώς η ερμηνεία τους είναι εκ των ων ουκ άνευ ζητούμενων και πολύ παρεξηγημένων σε βαθμό αφάνταστο και για τούτο κι ο άγιος πατήρ δαπάνησε μέγα μέρος της ζωής του να εκδώσει κι αυτό κι άλλα πολλά ερμηνευτικά συναφή και μάλιστα ειδικώς περί των ψαλμών παρατήρησε πως υπάρχουν κάποιοι ανεπίγραφοι σκοπίμως όπως θα καταδειχθεί από την παράθεσή τους και τη σχετική ερμηνεία που δωσε ο άγιος στο τετράτομο(2018) Θησαυρό Ψαλμών ως εξής:

ΨΑΛΜΟΣ Α΄ - 1^[LXX]_[SEP] Τῷ Δαυΐδ, **ανεπίγραφος** παρ' Ἑβραίοις

Χωρίς ἐπανωγραφή στό ἐβραϊκό ὅπως κι ὁ β΄/2ος: Μακαρισμός καί ἔπαινος εὐσεβῶν καί δικαίων καί ταλανισμός καί κατηγορία ἀσεβῶν καί ἀμαρτωλῶν. Λέγεται ὅτι δέν ἔλαβε ἐπιγραφή κι ἔμεινε ἀνεπίγραφος ἀπό τούς Ἑβδομήκοντα καί εἶναι ἠθικός καί δογματικός παραινώντας νά προσέχουμε στούς θείους λόγους καί κατηγορεῖ καί τούς ἀσεβεῖς καί τούς ἄλλους ἀμαρτωλούς τιμωρεῖ ὥστε νά καρπωνόμαστε ὄχι μόνο ἠθική ἀλλά καί δογματική ὠφέλεια ἀφοῦ τό πρόσωπο δέν ἔχει ὀρισμένο.

ΨΑΛΜΟΣ Β΄-2. Ψαλμός τῷ Δαυΐδ

Ἀνεπίγραφος. Προφητεία ἐπιβουλῆς κατά τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ ὑπό τῶν Ἰουδαίων καί κάλεσμα ἐθνῶν καί ἀπώλεια Ἰουδαίων.

ΨΑΛΜΟΣ ΛΒ΄ - 32^[LXX]_[SEP] Τῷ Δαυΐδ, **ανεπίγραφος** παρ' Ἑβραίοις

Ἀνεπίγραφος ὁ ψαλμός πού φαίνεται νά γράφηκε στήν υπόθεση τοῦ Ἐζεκίου γιά νά παρακινηθοῦν οἱ ἄξιοι νά ὑμνοῦν τό Θεό ὁ ὁποῖος μέ Ἄγγελο ἀοράτως θανάτωσε τούς Ἀσσυρίους κι ἀρμόζει σέ κάθε Χριστιανό πού λυτρώνεται ἀπό τούς νοητούς Ἀσσυρίους δαίμονες. Λέγεται καί ἐκ προσώπου Δαβίδ ἀλλά ἀναφέρεται στήν τιμή καί δόξα τοῦ Χριστοῦ πού ὀνομάστηκε Δαβίδ γιά τήν κατά σάρκα γέννηση ἐπειδή προῆλθε ἐξ αἵματος Ἰεσσαί καί Δαβίδ. **Ὁ ψαλμός λοιπόν εἰς Χριστόν ἀναφέρεται καί γιά τοῦτο ἀνεπίγραφος** στούς Ἑβραίους ἐπειδή οἱ Ἑβραῖοι ὅσες τῶν ἐπιγραφῶν κατανόησαν ἔνδειξη τοῦ μυστηρίου πώς περιέχει αὐτές λοιπόν δέν τίς παραδέχτηκαν καί γιά τοῦτο καί παρασήμαναν μέ ἀκρίβεια λέγοντας ὅτι παρ' Ἑβραίοις

είναι ανεπίγραφοι κι είναι οι ψαλμοί αυτοί δώδεκα: λβ´/32ος, μβ´/42ος, ο´/70ός, ογ´/73ος, ς´/90ός, ςβ´/92ος και καθεξής έως τόν ς´ και πάλι ο´ ὄγδοος και τελευταῖος ο´ ργ´/103ος ὅπως ανεπίγραφος είναι και ο´ πρώτος και ο´ β´/2ος.

42. Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, **ανεπίγραφος** παρ’ Ἑβραίοις

Ὁ παρὼν ανεπίγραφος τυγχάνει ψαλμὸς ἐπειδὴ ἔχει τὸ ἴδιο νόημα μὲ τὸν προλαβόντα ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι εἶναι μέρος ἐκείνου γιατί ἔχει πολλή συμφωνία μ’ αὐτόν. Καί γι’ αὐτὸ ὅποιος ἀναγινώσκει και ψάλλει τὰ λόγια ἐκείνου ψάλλει και ἀναγινώσκει ταυτόχρονα και τὰ λόγια αὐτοῦ ἐδῶ κι ἕνας κεῖνος πού τὰ λέει και κεῖνα και αὐτά και τὸν προλαβόντα και τὸν παρόντα και δέχεται κι οἰκειοποιεῖται στὸν ἑαυτό του τίς συμφορές και πάθη ὅλου του γένους του και γιὰ τοῦτο και σπάνιο νά βρεθεῖ ἄνθρωπος τέτοιος νά συμπονεῖ τοὺς ἀδελφούς του ἐπειδὴ οὐκ ἔπασχον λέει οὐδὲν ἐπὶ τῇ συντριβῇ Ἰωσήφ και οὐκ ἐξῆλθε κατοικοῦσα Σενναάν κόψασθαι οἶκον ἐχόμενον αὐτῆς ὅπως γράφεται στὴν ΠΔ. Ὑπῆρχε μία πόλη δηλαδή στὴν Ἰουδαία ἢ Σενναάν πού οἱ κάτοικοί της δὲν ἐξῆλθαν νά θρηνησοῦν τὴν καταστροφή μίας γειτονικῆς του πόλεως και γιὰ τὴν ἀναλγησία τους ἢ πόλη αὐτὴ θά λάβει ἀπὸ σᾶς ἐχθροὶ τὴν ὀδυνηρὴ της πληγὴ τὴν τιμωρία της. Ὁ παρὼν λέγεται και ἐκ προσώπου τῶν ἐθνῶν

70. Τῷ Δαυΐδ ψαλμὸς τῶν υἱῶν Ἰωναδάβ, και τῶν πρώτων αἰχμαλωτισθέντων· **ανεπίγραφος** παρ’ Ἑβραίοις

1. Ὁ παρὼν συνεγράφη ἀπὸ τὸν προφήτη ἐκ προσώπου τῶν υἱῶν Ἰωνα- δάβ και τῶν ἄλλων Ἰουδαίων πού πρῶτα σκλαβώθηκαν ἀπ’ τοὺς Βαβυλώνιους κι αὐτὴν τὴν ἐπιγραφή ἐπέγραψαν οἱ 70 ἐρμηνευτὲς τῆς (Α)Γ πού βρῆκαν **ανεπίγραφο** τὸν παρόντα στό ἑβραϊκὸ κείμενο. Οἱ υἱοὶ κι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰωναδάβ ἦταν ὀνομαστοὶ τότε κοντὰ στοὺς σκλαβωμένους Ἰουδαίους και σωτηρία ὁ παρὼν ζητεῖ παρά Θεοῦ και ἐλευθερία ἀπὸ τοὺς πολεμοῦντες και γιὰ τοῦτο ἀρμόζει νά λέγεται κι ἀπὸ μᾶς τοὺς χριστιανούς ἐναντίον τῶν νοητῶν και αἰσθητῶν ἐχθρῶν πού μᾶς πολεμοῦν. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰωναδάβ και ἀπόγονοι ἔγιναν ἄντρες εὐλαβεῖς και δίκαιοι και φύλακες ἀκριβεῖς τῶν ἐντολῶν τοῦ πατέρα τους ὥστε κι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔγινε μάρτυς τῆς ἀρετῆς τους ἀφοῦ πρόσταξε τὸν Ἰερεμία ὁ Θεὸς νά τοὺς φέρει κρασί νά πιοῦν ἐπειδὴ ὅμως κεῖνοι δὲ θέλησαν γιὰ τὴν ἐντολὴ πού τοὺς ἔδωσε ὁ πατέρας τους γιὰ τοῦτο ὁ Ἰερεμίας κατηγόρησε γιὰ τὴν ἀπειθεία πού ἔχουν καθότι φυλάττουν ἀνθρώπινες ἐντολές ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι παραβαίνουν θεϊκὲς ἐντολές και νομοθεσίες και ἔδωκα κατὰ πρόσωπον αὐτῶν –τῶν

ἀπογόνων του— κεράμια οἴνου καί ποτήρια καί εἶπα πίετε οἶνον καί εἶπον οὐ μή πῖωμεν οἶνον ὅτι ὁ πατήρ ἡμῶν ἐνετείλατο ἡμῖν λέγων οὐ μή πῖητε οἶνον ὑμεῖς καί οἱ υἱοί ὑμῶν ἕως αἰῶνος καί οἰκίας οὐ μή οἰκοδομήσητε καί σπέρμα οὐ μή σπεύρητε καί ἀμπελών οὐκ ἔσται ὑμῖν ὅτι ἐν σκηναῖς οἰκήσετε πάσας τὰς ἡμέρας ὑμῶν ὅπως ἂν ζήσητε ἡμέρας πολλάς ἐπὶ τῆς γῆς κι οἱ υἱοί του νοοῦνται εἰς πρόσωπο τῶν ἀποστόλων πού φύλαξαν τίς ἐντολές τοῦ οὐρανοῦ Πατρός Χριστοῦ ἀλλά κι ἐκ προσώπου τῶν αἰχμαλώτων στή Βαβυλώνα ὅπως καί στούς υἱούς τῆς χάριτος πού ἐλευθερώθηκαν ἀπ' τή δουλεία τῶν εἰδώλων καί πίστεψαν στό Χριστό δεχόμενοι τήν παρ' Αὐτοῦ προμήθεια.

73. Συνέσεως τῷ Ἀσάφ

Γιά τόν Ἀσάφ προείπαμε στόν προλαβόντα καί συνέσεως ἐπιγράφεται ὁ παρών γιατί χρειάζεται νά ἔχουν σύνεση κεῖνοι πού τόν ἀναγινώσκουν ἐπειδή διηγεῖται γιά τήν ὀλοῦστερινή ἄλωση καί σκλαβιά τῶν Ἱεροσολύμων πού ἔγινε ὑπό τῶν Ρωμαίων τεσσαράκοντα χρόνους ὕστερον ἀπό τήν ἀνάληψη τοῦ Κυρίου γιατί κι ἄς σκλαβώθηκαν πολλές φορές καί πρό τῶν Ρωμαίων οἱ Ἰουδαῖοι ἄλλ' ὅμως τέτοια κακά ποτέ δέν ἔπαθαν δηλαδή ἀποβολή ἀπό τά Ἱεροσόλυμα παντοτινή καί κατάκαυση τοῦ ναοῦ καί γκρέμισμα τῶν σπιτιῶν τους καί τέλειο ἀφανισμό καί τό περισσότερο πώς οὔτε προφήτης πλέον ἔμεινε στούς Ἰουδαίους καί διηγούμενος ὁ παρών τίς συμφορές τους εὐαγγελίζεται καί τή σωτηρία μας δηλαδή τῶν χριστιανῶν. Ὁ παρών γιά τό σκυθρωπό της διηγήσεως κατά τῶν Ἰουδαίων δέν ἐπιγράφεται οὔτε ψαλμός οὔτε κι ὠδή κατά τήν ἀπόφαση τοῦ Σωτῆρος πού 'πε ἰδού ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος καί μετὰ τήν ἐκβαση ὁ ἀπόστολος πάλι ἔλεγε ἔφτασε ἐπ' αὐτούς ἡ ὀργή εἰς τέλος.

Ἰ.μ.23. Μή λησμονήσεις Κύριε τή φωνή τῶν δούλων Σου Ἰουδαίων πού θά σέ παρακαλέσουν κατά τόν καιρό ἐκεῖνο καί μερικοί λένε ἰκετῶν Σου δηλαδή παρακαλεστῶν Σου. Ἡ ὑπερηφάνεια τῶν μισούντων Σέ Ρωμαίων ὑψώθηκε καί κορυφώθηκε κι ἀνέβηκε ἐνώπιόν Σου καί βλέπε πώς καμιά ὑπόσχεση ἀγαθῶν δέν ἀναφέρεται στούς στίχους τοῦ ψαλμοῦ τούτου καθώς ἀναφέρεται στούς ἄλλους ψαλμούς. Κι ἔτσι ἐξηγήθηκε κατά τήν ἐκδοχή τῶν Ἑβραίων ὁ παρών.

Ἀληθέστερα ὅμως ἀναφέρονται στό Χριστό τά ρητά πού ἀκολουθοῦν ὕστερα ἀπό τό εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς γιατί ἀληθῶς σωτηρία ἔκανε ὁ Χριστός ἐνανθρωπήσας κι ἐλευθερώνοντάς μας ἀπ' τήν πλάνη καί δείχνοντας τή στρατά τῆς

σωτηρίας καί τό ἐν μέσῳ τῆς γῆς νοεῖται ἀντί ἐν πάσῃ τῇ γῇ καί μερικοί λένε πῶς τά Ἱεροσόλυμα ὅπου καί σταυρώθηκε ὁ Κύριος στό μέσο τῆς γῆς βρίσκεται καί κραταίωσε ὁ Χριστός τή θάλασσα δηλαδή κραταίό τό ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος ἔκανε κατά τῶν δαιμόνων γιατί θάλασσα τό βάπτισμα κι ὁ Μιχαίας ὀνόμασε λέγοντας καταδύσει τάς ἀδικίας ἡμῶν καί ἀπορριφήσονται εἰς τά βάθη τῆς θαλάσσης. Ὀνομάστηκε τό βάπτισμα θάλασσα γιατί ὑποδέχεται καί καθαρίζει τούς μολυσμούς τῶν βαπτιζομένων καθώς κι ἡ θάλασσα ὑποδέχεται καί καθαρίζει τούς μολυσμούς τῆς γῆς καί γιά τοῦτο εἶναι μεγαλότατο γιά τό πλῆθος τῆς χάριτος καθώς κι ἡ θάλασσα εἶναι μεγαλότατη γιά τό πλῆθος τοῦ νεροῦ καί δράκοντες οἱ δαίμονες καί δράκων ὁ ἄρχων τούς διάβολος τῶν ὁποίων συνέτριψε τίς κεφαλές καί τσάκισε ὁ Χριστός μέ τό ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος καί κεφαλές δαιμόνων οἱ ἀμαρτίες γιατί στίς ἀμαρτίες ἔχουν θησαυρισμένο τό φθοροποιό φαρμάκι τους κι ἀφοῦ οἱ ἀμαρτίες αὐτές διαφθάρηκαν ἀπό τό βάπτισμα καί δέ ζοῦν πλέον σέ μᾶς οἱ νοητοί δράκοντες δαίμονες καί λαοί οἱ Αἰθίοπες πού μαῦροι πρὶν κατά τίς ψυχές ἀπ' τό ρύπο καί καπνό τῆς ἀμαρτίας στούς ὁποίους ἀφοῦ βαπτίστηκαν ἔδωσε ὁ Χριστός φαγητό δηλαδή παρανάλωμα κι ἀφανισμό τό νοητό δράκοντα διάβολο δηλαδή τούς ἔδωσε ἐξουσία ν' ἀφανίσουν τό διάβολο καί διέρρηξε ὁ Χριστός δηλαδή ἀνέβλυσε πηγές καί χειμάρρους διδασκαλίας πνευματικῆς στήν ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν πού πρότερα ἦταν ἔρημη καί πηγές ὀνομάζει γιατί παντοτινά ἀναβλύζουν νερό καθαρό καί γλυκύτατο καί χειμάρρους πάλι γιατί τρέχουν μέ δύναμη καί βία κι ὄρμη καί συγκροτοῦνται ἀπό προφητικά λόγια ὅπως προειπώθηκε καί στόν λε'35ο ἐρμηνεύοντας καί τόν χειμάρρον τῆς τρυφῆς Σου. Ποταμοί Ἡθάμ οἱ παρά τοῖς Ἰουδαίοις προφητεῖες συγκρινόμενες μέ τίς νέες τῶν Χριστιανῶν ἀφοῦ κείνες ξεράθηκαν γιά τήν κακία τῶν Ἰουδαίων ἀφοῦ ἐξέλιπαν οἱ προφῆτες καί τά ἀκόλουθα ρητά δείχνουν τό Χριστό Ποιητή καί Κύριό του Παντός. Μνήσθητι αὐτῆς τῆς νέας συναγωγῆς τῶν χριστιανῶν κι ὄχι κείνης τῆς παλιᾶς τῶν Ἰουδαίων κι ἐχθρός ὀνειδίσσε τό Χριστό ὁ Ἰουδαῖος δηλαδή κι ὁ εἰδωλολάτρης λέγοντας πῶς δέν ὑπάρχει Θεός καί πῶς εἶναι ἀσθενής καί ὅσα ἄλλα ὑβριστικά καί λαός ἄφρων ὁ δικός τους ἐνῶ θηρία κείνοι πάλι ἀλλά κι οἱ δαίμονες καί πένητες οἱ χριστιανοί ἐπειδή ἄφησαν ὅλα τά πράγματα τοῦ κόσμου κι ἀκολούθησαν τό Χριστό κι ἀπλῶς πάντα τά ἔθνη πένητες λέγονται ὅπως προειπώθηκε στόν θ'9ο καί διαθήκη ἡ ἐπαγγελία τοῦ Χριστοῦ νά μᾶς βοηθᾷ καί νά βρίσκεται μαζί μας καί μεθ' ἡμῶν πᾶσας τάς ἡμέρας ἀλλά καί σκοτισμένοι τῆς γῆς ὅλοι κοινῶς οἱ ἄπιστοι πού δέ μποροῦν νά δοῦν τό φῶς ἀληθείας καί τά λοιπά ρητά θά προσαρμόσεις στήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὀρθῶς

ἐξετάζοντάς τα κι ἐννοώντας τα.

ΨΑΛΜΟΣ Ζ΄ - 90^[LXX] Αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ, ἀνεπίγραφος παρ' Ἑβραίοις

1. Διδάσκει ὁ παρών τήν ἐλπίδα στό Θεό γιά τό ἄμαχό της. **Ἀνεπίγραφος ὁ παρών στούς Ἑβραίους γιατί δέν παραδέχονται τή δηλωτική της ἐπιφανεί- ας τοῦ Χριστοῦ ἐπιγραφή πλὴν δέν πρέπει τούτου χάριν νά ἀθετεῖται ἡ ἐπιγραφή ἀφοῦ εἶναι τῶν ἐβδομήκοντα πού δήλωσαν τή χορηγία τοῦ Πνεύμα- τος πάνω τους μέ τή συμφωνία ἀναμεταξύ τους καί εἶναι σέ μᾶς λοιπόν ὁ παρών αἶνος ᾠδῆς ἀφοῦ πᾶς αἶνος στό Θεό τήν ἀναφορά ἔχει καί μᾶς διδάσκει τό ἄμαχο τῆς ἐλπίδας στό Θεό ἀφοῦ ὁ μακάριος προφητάναξ μέ πνευματικούς ὀφθαλμούς θεάθηκε ἀπό μακριά τό μακάριο Ἐζεκία νά καταλύει τό στρατό τῶν Ἀσσυρίων μέ τήν ἐλπίδα του στό Θεό καί διδάσκει πάντες τούς ἀνθρώπους πόση φορά ἔχει ἀγαθῶν ἢ πίστη στό Θεό. Ὅποιος ἄνθρωπος μεταχειρίζεται σάν οἰκία του τήν διδόμενη ἀπ' τό Θεό βοήθεια δηλαδή κεῖνος πού δέ βρίσκεται ἔξω ἀπ' τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐπειδή θαρρεῖ σ' αὐτή μόνη αὐτός θά φυλαχθεῖ στή σκέπη τοῦ Θεοῦ δηλαδή θά σκεπαστεῖ ἀπ' τό Θεό καί Θεός λέγεται τοῦ οὐρανοῦ ὁ Θεός καθό Ποιητής καί Δεσπότης τοῦ οὐρανοῦ κι ἄς εἶναι Θεός τοῦ οὐρανοῦ εἶναι φανερό πώς εἶναι καί τῆς γῆς κι ἀπάντων ἀπλῶς τῶν κτισμάτων καί βοήθεια Θεοῦ νοεῖται κι ὁ νόμος τῶν θείων ἐντολῶν πού ἴδωσε ὁ Θεός στούς ἀνθρώπους πρὸς βοήθειά τους δηλαδή νά βοηθοῦνται κατά τοῦ πολέμου τῶν δαιμόνων καί γιά τοῦτο εἶπε ὁ Ἡσαΐας νόμον ὁ Θεός εἰς βοήθειαν ἔδωκεν καί κατοικεῖ στό νόμο ὅποιος κατά τό σκοπό τοῦ νόμου πολιτεύεται. Ὁ καθημένος ἐν ἀποκρύφῳ ὑψίστου σημαίνει τοῦ λόγου τό ἐδραῖο κι ἀπτόητο τῆς διανοίας τοῦ ἀγωνιζομένου κατά Θεόν ἐν Χριστῷ ἐπειδή σά νά ἴναι ἐν ἀποκρύφῳ ἔνοικος στήν ψυχή του ἐγκαθέζε- ται καί βοηθός του εἶναι ὁ ὑψιστος. Βλέπεις λοιπόν πόση παρρησία ἔχει στό Θεό ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ ὑψίστου ἀφοῦ ὅλο τόν ἑαυτό του σά νά ἀναθέτει ἀκριβῶς σ' Αὐτόν καί πάνω Του πᾶσα ἔχει σωτηρίας ἐλπίδα καί τρισμακάριος τέτοιος καί πάσης ἐνημερίας μεστός ὥστε ψάλλει ὁ μακάριος ἀλλαχοῦ Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπί Σέ. Κι αὐτός λοιπόν ἐν σκέπη Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀύλισθήσεται κι εὐλῆδο πώς γίνεται κατά τό μέλλον ἀφοῦ σύνοικος θά ἴναι μέ τό Θεό καί τίς μονές Του θά οἰκήσει τοῦ Ποιητῆ τοῦ οὐρανοῦ.**

ΨΑΛΜΟΣ ΖΒ΄ - 92. Εἰς τήν ἡμέραν τοῦ Προσαββάτου, ὅτι κατώκιστο ἡ γῆ· αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ

1. **Ανεπίγραφος** ό παρών στό έβραϊκό αλλά μερικοί έχουν τήν έπιγραφή παρμένη άπ' τήν έξήγηση τών Έβδομήκοντα τήν όποία έξήγησαν έτσι πώς ήμέρα Σαββάτου έννόησαν καθώς και μεϊς έννοήσαμε στόν προλαβόντα 2ά/91ο δηλαδή τήν ήμέρα τής παγκόσμιας και κοινής άναστάσεως ένώ ήμέρα προσαββάτου έννόησαν τήν ήμέρα τής άναστάσεως του Χριστου καθό ήταν αυτή προοίμιο τής κοινής και παγκόσμιας άναστάσεως όταν κατοικήθηκε ή γή άπ' τούς μεταπλασθέντες και αναγεννηθέντες διά του ευαγγελίου και του Βαπτίσματος χριστιανούς. Αϊνος ώδής τῷ Δαβίδ εις τήν ήμέραν του προσαββάτου ότε κατώκιστο ή γή και τίς ουκ οϊδε τών παραδεδεγμένων τόν λόγον τής ευσεβείας ότι τή ήμέρα του Σαββάτου τό κατά θάνατον έρμηνεύτηκε μυστήριον άκριβώς μείναντος κατά τόν νόμον άκινήτου έν τῷ μνήματι του ζωοποιου σώματος κατά τήν ήμέραν εκείνην ότε κατωκίσθη ή γή υπό του οικιστου ήμῶν; Ός διά του καταλύσαι τόν καθαιρέτην τής ήμετέρας οικήσεως πάλιν τό έρειπωθέν έξυπαρχής ώκοδόμησεν; Ό δέ καθαιρέτης ήμῶν ό θάνατος ήν όν τότε κατήργησε κι άλλως ή γή κατώκιστο δηλώνοντας τήν εκκλησία τή θεμελιωθεισα έν πάση τή γή. Ό Υϊός είναι πάντοτε Βασιλεύς καθό Θεός αλλά δέν ήταν γνωστός πάντοτε άπ' τούς άνθρώπους πώς ήταν τέτοιος Βασιλεύς επειδή δέν Τόν γνώριζαν πρότερα ως βασιλέα ύστερα όμως μετά τήν εκ νεκρών άνάστασή Του πληροφορηθήκαμε έμεϊς οι πιστοί ότι είναι Βασιλεύς ως Θεός και τουτο προφητεύοντας λέει πώς ό Κύριος βασίλευσε δηλαδή γνωρίστηκε πώς είναι Βασιλεύς κι άλλως Βασιλεύς ήταν πρότερα ως Θεός και βασίλευσε ύστερα και ως άνθρωπος έδόθη Μοι πᾶσα έξουσία έν ουρανῷ και επί γης και πάλι Έγώ κατεστάθην βασιλεύς υπ' αυτου – β' /2ος. Διπλή του Σωτηρος ή βασιλεία ή μία προαιώνιος κι ή άλλη υπό αρχήν άφοῦ βασιλεία λέγεται σημαινόμενο ως Παντοκράτωρ και θελώντων και μή βασιλεύς... και κατά δεύτερον ως ενεργώντας τήν ύποταγή και υπό τήν βασιλείαν Του θέτοντας έμας εκόντας δεχόμενους νά βασιλευόμαστε. Έπειδή λοιπόν τό άνθρώπινο γένος άπέστη τής βασιλείας του Θεου έγινε υπό τήν τυραννίδα του σατανᾶ και τουτου χάριν έπεδήμησε ό Μονογενής ώστε πάλι στά ίδια σκήπτρα νά ύποτάξει όπως κι έγινε. Μέ τό λόγο αυτό φανέρωσε ό προφήτης τήν πρέπουσα στό Θεό δόξα κι έξουσία άφοῦ τουτο δηλώνει τό ευπρέπεια ενεδύσατο κι άλλως επειδή ό Χριστός όταν νεκρώθηκε κατά τή σάρκα δέν ειχε ειδος ουτε κάλλος κατά τόν Ησαϊα για τουτο όταν αναστήθηκε ενεδύθη ευπρέπεια και άσύγκριτη ωραιότητα άφθαρσίας. Ευπρέπεια και ή έν Χριστῷ ήμετέρα σάρξ καθαρά και έξ άμαρτίας άϊσχος ουκ έχουσα. Κι έδῶ πάλι τό ενεδύσατο πρέπει νά νοηθει όπως και παραπάνω γιατί ειχε ό Κύριος τή θεία ευπρέπεια και

τή θεία δύναμη κρυπτόμενες ἀφοῦ Αὐτός εἶναι Θεοῦ δύναμη ἀλλά ὕστερα τίς φανέρωσε ἀφοῦ ἀνέβηκε κι ἀποκαταστάθηκε στους οὐρανοὺς κι ὄχι πῶς τίς ἐνεδύσατο ἔξωθεν καί τό περιεζώσατο εὐσεβῶς πρέπει νά νοήσουμε ἀντί εὐτρεπίσθη ἐπειδή σημεῖο εὐτρεπισμοῦ νά ζώνεται κανεῖς. Σχηματίζει ὁ προφητικός λόγος τόν Κύριο σά βασιλέα μέ βασιλική πανοπλία περιβαλλόμενο καί κατά πολεμίων ἀγωνιζόμενο καί Τόν εἰσάγει ἐνδεδυμένο δύναμη καί περιεζωσμένο δηλαδή κατά τῶν ἀσεβῶν ἀφοῦ τό (ἀκατ)ἄσχετό της δυνάμεως Του τίς ὑποστήσεται; Ἐπειδή καθολικῶς ἡ οἰκουμένη σαλεύονταν ἀπ' τήν πλάνη τῆς εἰδωλολατρίας γιά τοῦτο τή στερέωσε ὁ Κύριος μέ τήν ἀλήθεια τῆς θεογνωσίας καί γιά τοῦτο καί δέ σαλεύεται πλέον ἀπ' τήν πλάνη ἐπειδή στερεώθηκε πάνω στήν πέτρα τῆς πίστεως καί νοεῖται μέ ξεχωριστό τρόπο οἰκουμένη ἡ ἐκκλησία πού κατοικοῦν οἱ πιστοί χριστιανοί γιατί αὐτῆς πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσι κατά τή δεσποτική ἀπόφαση. Ἐπομένως ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν λέει γιατί δέν πρέπει νά νομίσει κανεῖς πῶς ἔλαβε ὅσα δέν εἶχε οὔτε χειροτονία δέχτηκε βασιλείας ἀλλά ἄνωθεν ἐδραία ἔχει κι αὐτήν καί ἀπαρχῆς πρό αἰώνων ἀφοῦ ὁ θρόνος Σου εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος καί Σύ ὁ Αὐτός καί τά ἔτη Σου οὐκ ἐκλείψουσιν ὥστε τό μυστήριον τῆς σαρκώσεως τοῦ Κυρίου ἀπό τότε ἠτοίμασται καί ἀπό πότε; Ἀπό τοῦ αἰῶνος δηλαδή ἀπαρχῆς τῆς κτίσεως τοῦ ὀρωμένου ἀφοῦ τότε κτίζοντας τόν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα οἰκεία δημιούργησε καί βασιλικό χαρακτήρα τόν περιέθεσε ἐπειδή γνώριζε πῶς ἔμελλε νά ἀναλάβει περί Αὐτόν ὥστε Σύ εἶσαι μόνο λέει ὁ νῦν σαρκωθεῖς ὁ ἀπαρχῆς κτίσας τόν ἄνθρωπο ὅπως λέει καί στό λόγο στά Θεοφάνεια ὁ Παλαμαῆς Γρηγόριος Θεσσαλονίκης – βλέπε δίτομο ὁμιλιῶν τοῦ ἀγίου πατρὸς ὁ.π. ὡς Θεσαυρό Κυρίου(2015 του ἰδίου συγγραφέως).

ΨΑΛΜΟΣ ΖΓ' - 93^[1]_[58] Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, Τετράδι Σαββάτου

1. Κι αὐτός ὁ ψαλμὸς **ἀνεπίγραφος** κοντά στό ἑβραϊκό καί τό τετράδι Σαββάτου βρίσκοντας πρόσθεσαν κάποιον γιατί μελωδήθηκε τήν τετάρτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἀφοῦ Σαββάτο ἐδῶ τῆ βδομάδα ὀνόμασε καί προσφέρει μέ τόν παρόντα παρηγοριά σέ κείνους πού δυναστεύονται καί τυραννοῦνται ἀπό ἄδικους καί ἄρπαγες. Οὔτε κι ἐδῶ παραδέχεται ἐπιγραφή ὁ Ἰουδαῖος κι ἔτσι κι αὐτός **ἀνεπίγραφος ὁ παρὼν ἐπειδή τό μυστήριον ἐδῶ ὁ παρὼν προαγορεύει τῆς οἰνομομίας τοῦ πάθους ἀφοῦ Πέμπτη πρόδωσε ὁ Ἰούδας καί τήν προηγούμενη μέρα ὁ πάντα τόν κόσμον λυτρωσάμενος ὑπό τοῦ προδότου πωλήθηκε ἀφοῦ Τετάρτη παραδόθηκε ὅταν κι οἱ Ἰουδαῖοι ἐναντίον Του ἔλαβαν συμβούλιον κι ἄρχισαν νά**

ἐκδικοῦνται δίκη θανάτου ἐπιβάλλοντας κατά τοῦ Κυρίου καί Ἐκεῖνος νά θριαμβεύει ἐν παρρησίᾳ καί νά παρρησιάζεται κατά τοῦ διαβόλου μέ τήν ὑπέρ ἡμῶν ἐκδικία καί γιά τοῦτο προορώντας ὁ προφήτης ἐδῶ τό ἐσόμενο μέ θυμό νά διεγερθεῖ ἔλεγε Θεός ἐκδικήσεων ὀνομάζοντάς Τον καί παρακαλώντας νά ὑψωθεῖ Ἐκεῖνος πού ταπεινώθηκε γιά μᾶς καί νά ἀποδώσει στούς ὑπερηφάνους τήν ἄξια ἐκδίκηση γιά νά μή ἐγκαυχῶνται κίόλας οἱ ἁμαρτωλοί μέ τήν κακία καί λέχτηκε καί κατά τῶν Βαβυλωνίων καί μελωδήθηκε τόν τέταρτο μήνα πού στράτευσαν οἱ Βαβυλώνιοι κατά τῶν Ἰουδαίων. Θεός ἐκδικήσεων νοεῖται ἀντί Θεός ἐκδικητής κατά περίφραση τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀντί ἐπιθέτου λαμβανομένου ἀφοῦ κατά τοῦτο τό ἰδίωμα τῆς ἐβραϊκῆς ὀνομάζεται Θεός ἐλέους ὁ ἐλεήμων καί Θεός οἰκτιρμῶν ὁ οἰκτίρμων καί Θεός παρακλήσεως ὁ παρακλητικός καί Θεός εἰρήνης ὁ εἰρηνικός καί ἄλλα ὅμοια καί λέει λοιπόν ὅτι ὁ Κύριος εἶναι Θεός ἐκδικητής πού παρρησιάστηκε δηλαδή φανέρωσε τή δικαιοκρισία Του κι ἂν ἕως τώρα μακρο- θύμησε τώρα ὅμως μεταχειρίστηκε τήν ἐκδίκηση καί ἡ ἀναδίπλωση τοῦ Θεός ἐκδικήσεων εἶναι δηλωτική ζήλου θερμοῦ καί ἐμπύρου διαθέσεως ὑπέρ τῆς δικαιοσύνης. Γλαφυρῶς πάλι μόνον λέει θαρσεῖτε γιατί ἔστι Θεός πού μέλει γιά τά πραττόμενά μας καί εἰσπράττεται σάν ἄξια ἀπό ἀδίκους καί μετά παρρησίας φανερῶς ἐκδικεῖται κι ἄς ἀνέχεται μακροθυμώντας καί παρρησιάστηκε ἀπόφαση κατά τῶν ἀσεβῶν ἐπί τοῦ θείου δικαστηρίου μετά ταῦτα φανερά λέγοντας πορεύεσθε ἀπ' Ἐμοῦ καί μέλει στό Θεό ὅλα αὐτά τά ἀνθρώπων πραττόμενα γιά κρίση καί κόλαση δίκαιη γιατί πρέπει νά ἀποδώσει ἐκάστῳ κατά τά ἔργα του... τίς ὁ Θεός τῶν ἐκδικήσεων παρά πάντως ὁ κριτής ὁ ἡμέτερος; Ὁ Χριστός δηλαδή ὁ Πατήρ κρινεῖ οὐδένα ἀλλά τήν κρί- σιν πᾶσαν ἔδωκε τῷ Υἱῷ κι Αὐτός παρρησιάστηκε δηλαδή φανερώθηκε ἀφοῦ παρρησία ἢ φανέρωση.

Γ.μ. 23. Ὁ Κύριος θά δώσει στούς ἀοράτους ἐχθρούς τήν καταδίκη καί πρέ- πουςα τιμωρία τῆς ἀνομίας τους καί θά τούς ἀφανίσει δηλαδή θά τούς διώξει ἀπό τή μέση ὥστε νά μή φαίνονται πλέον ἀφοῦ θά χωστοῦν μέσα στό ἡτοιμασμένο γι' αὐτούς πῦρ. Καί μποροῦν νά νοηθοῦν τά παραπάνω καί γιά τούς πονηρούς δηλαδή οὐ συμπροσέεται καί δέ θά πλησιάσει σέ Σένα Κύριε ἄρχοντας ἄνομος πού βάλλει κόπο καί δέν μᾶς ἀφήνει νά τελειώσουμε τά προστάγματά Σου καί θηρεύουσι οἱ παράνομοι τούς δικαίους καί τούς ἀθώους θά καταδικάσουν καί τά ἐξῆς ἐρμηνεύονται παρομοίως ἐνῶ τό εἰς βοη- θόν ἐλπίδος μου ἀντί εἰς στήριγμα τῆς ἐλπίδος μου σ' Αὐτόν ἢ ὅποια σαλεύεται ὅταν ἐγκαταλείπομαι ἀπό τό Θεό ἀφοῦ ὁ Θεός ὅταν μέ

βοηθᾷ τὴν ἐλπίδα μου αὐτὴ τὴ στερεώνει καὶ ἀποδώσει ὁ Κύριος τοὺς πονηροὺς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τὴν κόλαση ἀλλὰ καὶ ἀφανεῖ αὐτούς ἐν τῷ παρόντι διὰ καταστροφῆς καὶ θανάτου. Ἀκούγοντας πὼς θὰ ἀνταποδώσει ὁ Κύριος τὴν ἀνομία τὴν ἠτοιμασμένη γιὰ τὴν ἀνομία τιμωρία ἀποδίδει στὴν κεφαλὴ τῶν ἀνόμων τὸν καιρὸ τῆς δικαιοκρισίας ὅταν καὶ θὰ τοὺς ἀφανίσει ὁ Κύριος ὥστε ὅταν οἱ ψαλτωδοὶ ἔψαλλαν τὸ στίχο αὐτὸ στό ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ἀποδώσει Κύριος τὴν ἀνομίαν αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν αὐτῶν ἀφανεῖ αὐτούς Κύριος ὁ Θεὸς ἀφοῦ ἔβαλαν οἱ Ῥωμαῖοι φωτιά καὶ κατέκαψαν τὸ ναὸ καὶ τὴν πόλη καὶ ἔτσι ἀντὶ τῆς μαιφονίας τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἔλαβαν τὴν ἀνταπόδοση οἱ θεοκτόνοι Ἰουδαῖοι ἀφανισμένοι κατὰ τὴν πονηρία τους κι ἦταν πέμπτη Αὐγούστου ὅταν κήκε τὸ ἱερό καὶ Σάββατο ἡμέρα μετὰ τὴ νομικὴ λειτουργία τὴ μέρα πού κατακάηκε παλιά καὶ ὑπὸ τοῦ Ναβου-ζαρδάν τὸν καιρὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος.

ΨΑΛΜΟΣ ΖΔ´ - 94^[S:EP] Αἶνος ὠδῆς τῷ Δαυΐδ· ἀνεπίγραφος παρ' Ἑβραίοις

1. **Ανεπίγραφος κι ὁ παρῶν κοντὰ στό ἑβραϊκό** ἐνῶ οἱ Ἑβδομήκοντα ἔγραψαν τὴν ἐπιγραφή αὐτὴ καὶ αἶνο εἶπαν τὸν παρόντα γιατί αἰνεῖ τὸ Θεό κι ὠδῆς γιατί μέ μέλος μελωδήθηκε καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάζωμεν αὐτῷ καὶ συγκαλεῖ σέ ἀγαλλίαση τοὺς πιστοὺς στό Χριστό ἐνῶ τοὺς ἀπίστους Ἰουδαίους συμβουλεύει νά ἐπιστρέψουν καὶ νά προσπέσουν σ' Αὐτόν ὡσότου ἔχουν ἀκόμα καιρὸ μετανοίας ἀλλὰ καὶ συναριθμεῖ ἐδῶ καὶ τὸν ἑαυτὸ του μέ τοὺς πιστοὺς του Χριστοῦ καὶ μέ τοὺς ἀπίστους Ἰουδαίους μέ κείνους ὡς οἰκείους του στὴν εὐσέβεια ἀλλὰ καὶ μέ τούτους ὡς οἰκείους κατὰ τὸ γένος καὶ τὴ συγγένεια. Ὁ παρῶν σχηματίστηκε ἐκ προσώπου Ἰωσίου βασιλέως καὶ Θεοῦ ἱερέων ἀφοῦ κατέσφαξε τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων καὶ τοὺς βωμούς τους καταγκρέμισε καὶ τὰ ὀστᾶ τους κατέκαψε ὅσων τελεύτησαν ἱερέων τῶν εἰδώλων καὶ τὸ λαὸ συναξε καὶ συμβούλεψε νά μετανοήσουν καὶ νά ἐξιλεώσουν τὸ Θεό κι ἔτσι χαίροντας καὶ ἀλαλάζοντας νά ψάλλουν τὸν παρόντα γιὰ τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὴν ἀσέβεια.

Ἐλᾶτε χριστιανοὶ νά χαροῦμε στό Δεσπότη μᾶς Χριστό ἐπειδὴ ἀξιωθήκαμε νά ὑποταχτοῦμε ὑποκάτω σε τέτοιο Κύριο καὶ ἀφέντη φιλανθρωπότατο. **Κι ἅς μελωδήσουμε στό Θεό ἐπινίκιο ὕμνο** γιατί Αὐτός νίκησε τοὺς τυράννους μας δαίμονες καὶ μᾶς λύτρωσε καὶ ἀπὸ τὴ σκλαβιά τους ἀφοῦ βοή ἐπινίκια ὁ ἀλαλαγμὸς ὅπως προείπαμε πολλάκις. **Ὅσοι τὰ λένε αὐτὰ πρὸς συνά-φεια** καλοῦν

ὄσους ἀφίστανται ἐπειδή ὄχι τούς παρόντες ἀλλά στούς χωρισμένους ἀρμόζει τό δεῦτε καί χωρίστηκε ὁ Ἰσραήλ μέ τή κατά γνώμη ἀνυποταξία ὥστε δεῦτε λοιπόν ἀφήστε τό ἐξήνιο –καί ἄνομο κι ἀπειθάρχητο– καί ἀποβάλετε τό ἀνυπότακτο ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ δηλαδή ἄς ἐπιληφθοῦμε τῆς πίστεως σ’ Αὐτόν καί τό προοίμιο γιά χορεύοντες καί ἠδόμενους γιά τήν ἀπαλλαγή ἀπό τήν ἀσέβεια κι ἀπό κοινοῦ στό Θεό ἄς ἀναπέμψουμε ὕμνο ἐπινίκιο ἐπειδή ὁ ἀλαλαγμός φωνή νικόντων καί νίκησε ὁ χορός τῶν εὐσεβῶν τό στίφος τῶν δυσσεβῶν κι εὐλόγως λοιπόν τήν ἐπινίκια ᾠδή προσφέρουν στό Θεό καί μάλιστα ὁ χορός τῶν ἀποστόλων καί μαρτύρων.

ΨΑΛΜΟΣ ΖΕ´ - 95^[LXX] Αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ, ὅτε ὁ οἶκος ᾠκοδόμητο μετὰ τήν αἰχμαλωσίαν· ἀνεπίγραφος παρ’ Ἑβραίοις

1. Κι αὐτός δέν ἔχει ἐπιγραφή κοντά στό ἐβραϊκό καί γιὰ αἶνος ᾠδῆς ἐπιγράφηκε παρά τῶν ἐβδομήκοντα προειπώθηκε στόν προλαβόντα κι οἴκου οἰκοδομή μετὰ τήν αἰχμαλωσία ἱστορικῶς εἶναι ἢ παρά τοῦ Ζοροβάβελ ἀνακτίση τοῦ ναοῦ τῶν Ἱεροσολύμων κι ἀναγωγικῶς οἴκου οἰκοδομῆ ἢ κατασκευή τοῦ ἀνθρωπίνου προσλήμματος στό ὁποῖο κατοίκησε ὁ Υἱός καί λόγος τοῦ Θεοῦ ὕστερα ἀπό τήν αἰχμαλωσία τήν ὁποία αἰχμαλώτησε ὁ διάβολος περί τῆς ὁποίας εἶπε ὁ προφήτης ἀναβάς εἰς ὕψος ἠχμαλώτευσας αἰχμαλωσίαν κι οἰκοδομῆ ἢ σύστασι τῆς ἐκκλησίας πού ὁ μέγας καί σοφός ἀρχιτέκτων Υἱός τοῦ Θεοῦ οἰκοδόμησε ἀφοῦ ὅλα αὐτά προβλέποντας ὁ προφήτης παρακινεῖ τούς χριστιανούς διά τοῦ παρόντος νά μελωδήσουν στό Θεό ὕμνο εὐχαριστήριον. Τί εἶναι καινό ἄσμα προείπαμε στόν λβ´/32ο ἄσατε Αὐτῷ ἄσμα καινόν δηλαδή πώς εἶναι τά ἄσματα πού συνέθεσαν οἱ χριστιανοί καί ψάλλουν στίς ἅγιες ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ καί μπορεῖ νά εἶναι ἄσμα καινό κι ἐκείνη ἢ δοξολογία πού αἶνεσαν οἱ ἄγγελοι δηλαδή τό δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη καί πότε τήν αἶνεσαν; Ὅταν οἰκοδομήθηκε ὁ οἶκος δηλαδή ὅταν ὁ Χριστός γεννήθηκε. Τό Πνεῦμα παρακελεύεται τούς ἀποστόλους τό καινό ἄσμα δηλαδή νά ἐξηγήσουν τήν ΚΔ στά ἀνά πᾶσα τήν οἰκουμένη ἔθνη ἀφοῦ ὅσοι στό νόμο ἦταν καί ὑπό τήν δυναστεία τοῦ Φαραῶ ἔψαλλαν ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐνδόξως γάρ δεδόξασται ἀλλά λαμπρότερα κι ἀσύγκριτα ὑπερκείμενα προαναθεωρώντας ἐν Πνεύματι τήν ἐπιδημία τοῦ Σωτῆρος μας τά κατορθώματα κάποιιοι ἅγιοι διέκραζαν ἄσατε τῷ Κυρῷ ἄσμα καινόν καί τοῦτο ἦταν ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ σκυλεύσας τόν Ἄδην πάντα γέγονεν ἐν Χριστῷ καινά καί τά ἀρχαία παρῆλθεν ὥστε ἄδω τῷ Κυρῷ ἄσμα

καινόν κελευόμαστε κι ὅσοι εἶναι στή Βαβυλώνα καί τήν πονηρή σύγχυση κατασυρμένοι ὑπό τῆς ἀμαρτίας κι ἐδῶ πάλι νέα ᾠδή καί πολιτεία συστήνοντας ἀλλά κι ὅσοι ἔμειναν στό καλό προκόποντας κι ἄλλο κατόρθωσαν ἤδη ἐνῶ κι ἄλλο πάλι παρά τοῦ καινοποιοῦ Πνεύματος θά κατορθώσουν. Ὑμῆστε ὕμνους στό Χριστό ὅλη ἡ γῆ γιατί Αὐτός ἦρθε νά ἐλευθερώσει ὅλη τή γῆ ἀπό τή σκλαβιά τοῦ διαβόλου καί τοῦτο δέ μπορεῖ νά προσαρμοστεῖ στήν αἰσθητή οἰκοδομή τοῦ ναοῦ στά Ἱεροσόλυμα ἐπειδή ἀπό τήν οἰκοδομή αὐτή δέν ὠφελήθηκαν τά ἄλλα ἔθνη καί γιά τοῦτο μόνο στήν οἰκοδομή τῆς καθόλου ἐκκλησίας ἀρμόζει. Πῶς ἀρμόζουν αὐτά στους Ἰουδαίους πολεμώμενους παρά πάντων; Ἀφοῦ δέν εὐχαριστήθηκαν τήν ἐλευθερία τούς βλέποντας παρά τουναντίον στεναχωρήθηκαν κιάλας καί πειράθηκαν μέ παντοδαπά κακά νά περιβάλουν ἐνῶ ὁ προφητικός λόγος πᾶσα τήν οἰκουμένη καλεῖ νά χορέψει περιέχοντας ἐπαγγελία καινῶν καί νέων ἀγαθῶν καί ὄχι στόν ἰουδαϊκό λαό ἀλλά πᾶσα τή γῆ ἀφοῦ γιά καινά πράγματα καινή καί ἡ ὕμνωδία. **Πάντα ἔγιναν ἐν Χριστῷ καινά καί τά ἀρχαία παρῆλθε καί πεπλήρωται σέ μᾶς τό γεγραμμένο στήν ΑΓ ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης Σου ἀφοῦ ἀνακαινιστήκαμε ἐν Χριστῷ τόν παλαιό ἄνθρωπο ἀποδυσάμενοι τό φθειρόμενο κατά τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης καί ἐνδυσάμενοι τόν νέον τόν ἀνακαινούμενον κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν.**

ΨΑΛΜΟΣ Ζς' - 96^[1]_[SEP] Τῷ Δαυῖδ, ὅτε ἡ γῆ αὐτῷ ἀποκαθίστατο· ἀνεπίγραφος παρ' Ἑβραίοις

1.Κι ὁ παρών δέν ἔχει ἐπιγραφή κοντά στό ἑβραϊκό ἀλλά οἱ Ἑβδομήκοντα ἔγραψαν αὐτήν τήν ἐπιγραφή στοχασθέντες ἀπό τήν ὑπόθεση πού περιέχει καί τῷ Δαβίδ γιατί ἀνατίθεται στόν γεννηθέντα ἐκ τοῦ Δαβίδ Χριστό καί κατά ἄλλο τρόπο ἐπειδή Δαβίδ σημαίνει ἰκανός στό χέρι καθό παντοδύναμος κι ὅταν ἡ γῆ Του ἀποκατασταθεῖ δηλαδή ὅταν εἰρήνευσε καί γαληνίασε ἐλευθερωμένη πλέον ἀπό τήν τυραννία τῶν δαιμόνων τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς –κγ/23ος– τότε ἄρμοσε στό Χριστό ὁ παρών πρό πολλοῦ συντεθείς. Ἐμεῖς πάντες εἴμαστε γῆ τοῦ Θεοῦ οἱ πρότερα ἀστατήσαντες ἀπό τό ἀγαθό καί γιά τοῦτο καί γίναμε καταραμένοι ἀλλά μετά τοῦτο ἐξαιρεθήκαμε τῆς κατάρας καί τῆς στάσεως ἐν ἀγαθῷ πάλι ἐπιτύχαμε καί τοῦτο εὐθύς ἡ ἀρχή τῆς ψαλμωδίας εὐαγγελίζεται ἐπειδή ὅταν βασίλεψε ὁ Κύριος ἡ γῆ εὐφραίνεται σά νά φωτίζεται ἡ γῆ ὅταν λάμπει ὁ ἥλιος κι ἔτσι ἐπικρατεῖ ὁ Κύριος μέ τή βασιλεία μέσα μας κι ἡ εὐφροσύνη της. Περὶ

τοῦ ἐβασίλευσεν προείπαμε στόν προλαβόντα εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσι ὅτι Κύριος ἐβασίλευσεν καί βασίλευσε ὁ Χριστός ἀφοῦ κατέβαλε καί νίκησε τό διάβολο καί θανάτωσε τή βασιλεύουσα ἁμαρτία καί περί τῆς ἀγαλλιᾶσεως τῆς γῆς προείπαμε ἐπίσης. Ἄς χαροῦν οἱ κατά μέρος ἐκκλησίες πού ἐξῆλθαν ἀπό τήν ἄλμυρά θάλασ- σα τῆς ἀπιστίας κι ἄς βυθίζονταν πρῶην πανταχόθεν ἀπό τά κύματα τῶν πειρασμῶν ἀλλά ὕστερα ἔλαβαν στέρεη στό Χριστό στάση κι ἀπλῶς νῆσοι οἱ ψυχές τῶν πιστῶν καί γῆ ἡ καινούργια κτίση. Ἐγκαινίζονται πρὸς Θεό νῆσοι οἱ ἐξ ἔθνῶν ἐκκλησίες ἄρτι καθιστάμενες καί πῆξη λαμβάνουσες βάσιμη στό Θεό καί πολλές εἶπε κι ὄχι πάσες ἐπειδή ὑπάρχουν κι οἱ κακόδοξες καί δέν πρέπει νά χαίρουν οἱ ἀσεβεῖς καί νῆσοι κι οἱ ἐκκλησίες γιατί στή θάλασσα βρίσκονται τοῦ κόσμου τούτου καί μέ κύματα καταχτυπιοῦνται μέ τούς διωγμούς δηλαδή καί ἀντέχουν ὅμως καί δέ βυθίζονται μέ θλίψεις πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσι αὐτῆς. Δύνασαι νά δεῖς νήσους ψυχές βέβαιες κατ' ἀρετή ὑπό τρικυμίας καί ζάλης παθῶν περιτριγυριζόμενες ἀλλά καί πάσχουσες οὐδέν.

1.μ. 12. Εὐφρανθεῖτε λοιπόν δίκαιοι στόν Κύριο ἀποβάλλοντας κάθε εὐφρο- σύνη τοῦ κόσμου τούτου ὡς ψεύτικη καί λέχθηκε καί στό τέλος τοῦ λβ'/32ου εὐφράνθητε ἐπί Κύριον καί ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι καί ὄχι μόνο εὐφράνθητε ἀλλά καί εὐχαριστεῖτε μέ τό νά ἐνθυμεῖσθε τήν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ δηλαδή γιατί ἀγιαστήκατε. Καί ἐξομολογεῖσθε τά οἰαδήποτε σφάλματα καί μολυσμούς τῆς ψυχῆς σας μέ τό νά ἐνθυμεῖσθε τήν καθαρότητα τοῦ Θεοῦ ἐπειδή κατά τόν Ἰώβ τίς καθάρους ἀπό ρύπου; Ἄπαντες λοιπόν οἱ ἀπολαύσαντες φωτός καί ἀσπασάμενοι ἀρετῆς κληρο ἀγαλλιᾶσθε καί τόν Θεό ἀνυμνεῖτε τό πλῆθος τῶν ἐνεργεσιῶν ἐξηγούμενοι ἀφοῦ ἐξομολόγηση ἐδῶ ἡ εὐχαριστία καλεῖται. Μποροῦν νά νοηθοῦν καί γιά τή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ ὅλα τά παραπάνω ρητά δηλαδή ἀπό τό πῦρ ἐνώπιον Αὐτοῦ προπορεύεται ἕως ἤκουσε καί εὐφράνθη ἡ Σιών γιατί ἔφαναν οἱ ἀστραπές Του στήν οἰκουμένη ὅταν δηλαδή μέλλει νά κατέβει ἀπό τόν οὐρανό ὥσπερ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν καί φαίνεται ἕως δυσμῶν οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πάλι ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καί ἡ σελήνη οὐ δώσει τό φέγγος αὐτῆς καί οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπό τοῦ οὐρανοῦ καί γιά τοῦτο ἀπό ποιό ἄλλο μέρος θά φωτιστεῖ ὁ κόσμος ἐκτός ἀπό τήν ἀστραπή τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου; Τό ἔφαναν ἀντί φανοῦσιν σέ χρόνο μέλλοντα κατά τό ἰδίωμα τῶν προφητῶν κι ὁμοίως καί τά ἀκόλουθα ρήματα ἀντιχρονικῶς νοοῦνται κι εἶδε τήν κατάβαση τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί σαλεύτηκε ἀπό τό φόβο της καί σαλευθήσεται ἡ γῆ ὅταν οἱ νεκροί θά ἀναστηθοῦν μέ σπουδή καί τότε τά βουνά διαλυθήσονται σάν τό κερὶ

ἐπειδὴ θὰ ἀλλοιωθοῦν τὰ στοιχεῖα καὶ λέχθηκε καὶ στὸν οὐρανὸν ὁδ' /74ο ἐτάκη ἡ γῆ καὶ ἀνήγγειλαν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ δηλαδή οἱ προφῆτες πὼς εἶναι δίκαιος Κριτὴς. Τότε ὅταν ἔρθει νὰ κρίνει θὰ δοῦν ὅλοι οἱ λαοὶ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ πού μέλλει νὰ ἔρθει ἐν δόξῃ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ καθὼς ὁ ἴδιος εἶπε μόνος κι ἔπειτα προστάζει τοὺς εἰδωλολάτρεις νὰ ντραποῦν τότε ἐνῶ τοὺς ἀγγέλους νὰ Τὸν προσκυνοῦν κι ὅταν οἱ ἄγγελοι προσκυνήσουν τότε κι ὅλοι θὰ προσκυνήσουν δαιμόνες μαζί καὶ ἄνθρωποι ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀπόστολο Αὐτῷ πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων.

ΨΑΛΜΟΣ ΖΗ΄ - 98 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ

1. **Κι αὐτὸς ἀνεπίγραφος κοντὰ στὸ ἑβραϊκὸ ἀλλὰ οἱ Ἑβδομήκοντα τὸν ἐπέγραψαν τῷ Δαβίδ καθὼς προείπαμε στὸν 2ς /96ο.**

Προθεσπίζει ὁ παρὼν τὴν ἐπάνοδο ἀπὸ Βαβυλῶνος τῶν Ἰουδαίων ἀλλὰ προαγορεύει καὶ τοῦ Σωτῆρος τὴν ἐπιφάνεια καὶ τὴν ἀπιστία τῶν Ἰουδαίων κι οἱ ἄλλοι πάντες ἀνεπίγραφο ἔχουν τὸν παρόντα ἀλλὰ οἱ Ἑβδομήκοντα ἀνέθεσαν τῷ Δαβίδ γιατί περὶ τοῦ νοητοῦ Δαβίδ τοῦ Χριστοῦ προφητεύουν δηλαδή Αὐτόν. Λέει ὁ εὐαγγελιστὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας ἰδοὺ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα λέγοντες ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Κι ἀκολούθως προσθέτει ἀκούσας ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη καὶ πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ κι αὐτὰ προβλέποντας ὁ προφήτης λέει ἐδῶ ὅτι ὁ Κύριος ἐγεννήθη Βασιλεὺς ἀφοῦ Αὐτὸς εἶπε μόνος Ἐγὼ εἰς τοῦτο δηλαδή στὸ βασιλεύειν γε- γέννημα κι ἅς ὀργίζονται κι ἅς ταράζονται οἱ λαοὶ τῶν Ἰουδαίων. Χριστὸς εἶναι κι οἱ Ἰουδαῖοι δέν παραδέχονται τὴ βασιλεία Του ὀργιζόμενοι καὶ ἅς πέμψουν τὰ βέλη τῆς βασκανίας κατὰ τοῦ Χριστοῦ κι ἅς μηχανεύονται ἐπιβουλές οὐδέν ἀδικῆσαι δύνανται τὸν οὐδέν εἰδὸτα παθεῖν καὶ γιὰ τὸ βασιλεύειν ἀπάντων ὁ Θεὸς τῶν ὅλων δέν ὀργίζεται κανεὶς ἀλλὰ γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ὁ παρὼν λέει ὀργίζονται λαοὶ οἱ ἐκ περιτομῆς καὶ ἀπιστοῦντες σ' Αὐτόν ἐξ ἔθνῶν ἀφοῦ δάκνει τοὺς ἀπιστοῦντες καὶ λυπεῖ ὁ ζῆλος γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἔθνῶν ἐπειδὴ οὐ συνῆκαν τίς περὶ τῆς βασιλείας Του προφητικὲς φωνές πλὴν νῦν ὀργίζονται γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ θὰ ἴναι καιρὸς ὅμως πού κι αὐτοὶ θὰ ἐξομολογηθοῦν στὸ ὄνομά Του τὸ μέγα ὅταν πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων ὥστε οἱ Ἰουδαῖοι λαοὶ σὲ ὀργή καὶ θυμὸ κίνησαν γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ὥστε νὰ

λένε στόν Πιλάτο μή γράφεις πώς βασιλεύς εἶναι τῶν Ἰου-
δαίων καί πάλι οὐκ ἔχομεν βασιλέα ἄλλον εἰμή Καίσαρα. Ὁ Κύριος
ἐβασίλευσεν Ἐκεῖνος πού κάθεται πάνω σε χρυσά καί τορνευτά
Χερουβίμ καθώς προείπαμε στόν οθ' /79ο ὁ καθήμενος ἐπί τῶν
Χερουβίμ ἐμφάνηθι. Ὁ Θεός στήν ΑΓ καί ὑπνοῖ καί γρηγορεῖ καί
ὀργίζεται καί βαδίζει καί θρόνο ἔχει τά Χερουβίμ καί ἡρεμεῖ καί
ἀμελεῖ καί γιά ὅποιες αἰτίες Ἐκεῖνος γνωρίζει καί ὑπνοῖ ἀφοῦ τόν
δικό μας ὕπνο ἀνερέγητο κι ἄπρακτο κι ἀθρόως εὐτυχία γρηγορεῖ
ἐκ μεταβολῆς ἀφοῦ ὕπνου λύση ἐγρήγορη ὅπως ἀκριβῶς
ἀποστροφῆς ἐπίσκεψη καί τό κολάζειν ὀργίζεσθαι ἀφοῦ ἔτσι ἡ
κόλαση σέ μᾶς ἐξ ὀργῆς καί τώρα ἐδῶ καί ἔπειτα ἐκεῖ ἐνεργεῖ καί
βαδίζει ἀφοῦ ἡ μετάβαση βαδισμός καί ἐναναπαύεσθαι ἅγιες
δυνάμεις καί σά νά ἐμφιλοχωρεῖ καί ἐγκατοικεῖ καί κάθεται καί
θρονίζεται καί αὐτό πάλι δικό μας. Ἐπειδή οὐδενί τόσο
ἐπαναπαύεται τό θεῖο ὅσο μέ τούς ἀγίους ἐνῶ τό ὀξυκίνητο τοῦ Θεοῦ
πτήση ὀνομάζουμε καί τήν ἐπισκοπή πρόσωπο καί τή δόση χέρι καί
αὐτί τήν ἀκοή καί ὀφθαλμούς τό διορατικό καί πτέρυγες τό σκεπαστικό
καί ἄλλες ὄντως ἐνέργειες καί δυνάμεις τοῦ Θεοῦ ἀπό τίς σωματικές
μας ἀναζωγράφησε. Πρέπει λοιπόν τίς λέξεις πού λέγονται περί τοῦ
Θεοῦ ἀνθρωπίνως ὄχι καί νά νοοῦμε ἔτσι κατά τή συνήθειά μας ἀλλά
ὅπως πρέπει στή θεία καί ὑπέρτατη φύση.

Τ.μ. 9. Πάλι κι ἐδῶ λέει νά ὑψώνουν οἱ χριστιανοί διά λόγων καί
ἔργων τό Χριστό κι ὄρος ἅγιο τοῦ Χριστοῦ κοντά στούς Ἰουδαίους
ἦταν ἡ Ἱερουσαλήμ ἡ ἐπίγειος ἐνῶ κοντά σέ μᾶς τούς χριστιανούς
ἡ ἐπουράνιος περί τῆς ὁποίας εἶπε ὁ Παῦλος προσεληλύθατε Σιών
ὄρει καί πόλει Θεοῦ ζῶντος Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ κι ὄρος ἅγιο
πάλι ἡ ἐκκλησία γιά τό ὕψος τῶν δογμάτων καί τῆς πολιτείας της
καί προσκυνεῖτε λοιπόν τό Χριστό στήν ἐκκλησία κι ἐδῶ συναριθμεῖ
τόν ἑαυτό του μέ μᾶς τούς χριστιανούς καί τά προστάζει καί ἐκ
προσώπου τοῦ πληρώματος τῶν χριστιανῶν. Οἱ παλιοί Ἰσραηλίτες δέ
μπόρεσαν νά πλησιάσουν κοντά στό ὄρος Σινᾶ ἀλλά στάθηκαν ἀπό
μακριά ἐνῶ σεις οἱ χριστιανοί οἱ νέοι δηλαδή Ἰσραηλίτες πλησιάσατε
κοντά στή Σιών ὥστε βλέπετε τήν ὑπεροχή πού ἔχει ἡ ΚΔ ἀπό τήν ΠΔ;
Γιατί ἐσεῖς οἱ χριστιανοί ἀντί τοῦ αἰσθητοῦ καί ἔρημου ὄρους Σινᾶ
ἔχετε τό νοητό Σιών καί τή νοητή Ἱερουσαλήμ δηλαδή τόν ἴδιο τόν
οὐρανό κατοικημένο κι ὄχι ἔρημο. Ὅσο χωρεῖ ὁ λογισμός μᾶς τόσο
τοῦ Θεοῦ τή δόξα ὑψῶστε καί ὅσα βρέθηκαν ἀκριβῶς ἀλλά ἄνω
προσκυνεῖτε τό ὑποπόδιο ἐνῶ τώρα σέ ὄρος ἅγιο μέ τό ὅποιο τό ὕψος
αἰνίσσεται τῆς θεότητος καί τῆς θεογνωσίας ἀφοῦ πάλαι τό Σιών καί
τώρα θεογνωσίας τό ὕψος καί ἔτσι θέσπισαν κι οἱ προφήτες ἔσται ἐν

ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐμφανές τό ὄρος Κυρίου δηλαδή ἡ θεογνωσία δῆλη πᾶσι γενήσεται κι ὑψοῦτε Αὐτόν καί ὑψηλά περί Αὐτοῦ δοξάζετε ἀφοῦ Κύριος καί δούλων Δεσπότης ἀλλά καί Θεός μας καί ποιητής καί πλάστης καί ἄρα τί χρήζει ὑψωθῆναι ὁ ὑψηλός; Πῶς παρά ἀνθρώπων ὑψωθήσεται ὁ ἐν οὐρανοῖς; Ὑψηλά περί Αὐτοῦ διανοηθεῖτε κι ὕψος ἄρα Θεοῦ λόγου ἢ προσκύνηση στό ὄρος τό ἅγιο τοῦ Γολγοθᾶ καί ὅπως ἀκριβῶς δόξα βασιλέ- ως τά πολεμικά τρόπαια ἔτσι καί στό Χριστό ἢ κατόρθωση διά παθημάτων πού ἔγινε στό ὄρος τό ἅγιο μέ τό Σταυρό κι ἅγιο τό ὄρος ὄχι ἀπό μόνο του ἀλλά ἀπό τήν ἐπιφοίτηση τοῦ σταυρωθέντος. Κι ὄχι μόνο τό ἐξουσιαστικό τοῦ Θεοῦ προσκυνᾶμε ἀλλά καί τό ἀγιαστικό οἰκειωτέρως παρακελεύεται σύμβολο δίνοντας τήν προσκύνηση στό ἀγιασμένο ὄρος.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΓ΄ - 103^[11]_[SEP] Τῷ Δαυῖδ, ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως

Μέ τόν προλαβόντα δοξολόγησε τόν Κύριο εὐχαριστώντας Τον γιά τίς γενόμενες εὐεργεσίες Του καί διά τοῦ παρόντος πάλι Τόν δοξολογεῖ ὑπερ- θαυμάζοντας μάλιστα τήν παρ' Αὐτοῦ γενόμενη δημιουργία τῆς κτίσεως. Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὄχι μόνο ἠθική καί δογματική διδασκαλία προσφέρει στούς ἀνθρώπους ἀλλά καί πῶς πρέπει νά ὑμνοῦμε τόν Ποιητή ἀκριβῶς ἐκπαιδεύει γιά τοῦτο συνέγραψε τόν παρόντα μέ τό μακάριο προφητάνακτα ὑπουργό καί ὑπηρέτη ὥστε νά μάθουμε ἅπαντες μέ ποιούς ὕμνους πρέπει νά ἀνταποδίδουμε στόν εὐεργέτη.

Ἄρα κατανοεῖ ο ἀναγνώστης γιατί καί σε ἄλλους ψαλμούς προτυπώνεται ο Κύριος ὅπως στον ἀκόλουθο:

ΨΑΛΜΟΣ ΡΘ΄ - 109 Ψαλμός τῷ Δαυῖδ

Ἀναφέρεται στό Χριστό. Κι ὁ Κύριος στόν ἑαυτό Του ἀναφέρει τόν παρόντα στά εὐαγγέλια ρωτώντας τούς Φαρισαίους καί λέγοντας τί ὑμῖν δοκεῖ περί τοῦ Χριστοῦ; Τίνος Υἱός ἐστι; Λέγουσι Αὐτῷ τοῦ Δαβίδ. Λέγει αὐτοῖς πῶς οὖν Δαβίδ ἐν Πνεύματι Κύριον Αὐτόν καλεῖ λέγων εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου κάθου ἐκ δεξιῶν Μου ἕως ἄν θῶ τούς ἐχθρούς Σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν Σου; Εἰ οὖν καλεῖ Κύριον Αὐτόν ὁ Δαβίδ πῶς Υἱός Αὐτοῦ ἐστι; Καί οὐδεὶς ἐδύνατο ἀποκριθῆναι Αὐτῷ λόγον. Οἱ Φαρισαῖοι ὠμολόγουν τόν Χριστόν Υἱόν εἶναι τοῦ Δαβίδ ὅτι δέ Κύριος ἦν τοῦ Δαβίδ κατά τή θεότητα δηλαδή ἀγνοοῦσαν παντάπασι καί τό λείπον λοιπόν ὁ Κύριος προσθέτει ὄχι τό ὁμολογούμενο ἀναιρώντας ἀλλά διδάσκοντάς τους πῶς ὁ ἴδιος καί Υἱός Δαβίδ εἶναι κατά σάρκα καί Κύριός του

ὡς Θεός καί Δημιουργός. Καί γιά τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι δέν πρέπει νά λένε τόν παρόντα στόν Ἀβραάμ ἀναφέροντας ἐκ προσώπου τοῦ δούλου κι αἰρετικοί ἄλλως πάλι γιατί τί θά ποῦνε πρὸς τό ἐκ γαστρός πρὸ ἐωσφόρου ἐγέννησά Σε; Ὁ παρών λοιπόν τήν κατά σάρκα γέννηση τοῦ Κυρίου καί τήν εἰς οὐρανοῦς ἀνοδό Του προφητεύει κοκ.

ΠΗΓΗ: ΔΡΑΜ 2018

ΜΙΧΑΗΛ ΤΣΑΚΙΡΑΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ